

DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 21STE EEUW

HIJ IS VERREZEN !

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT / P106088

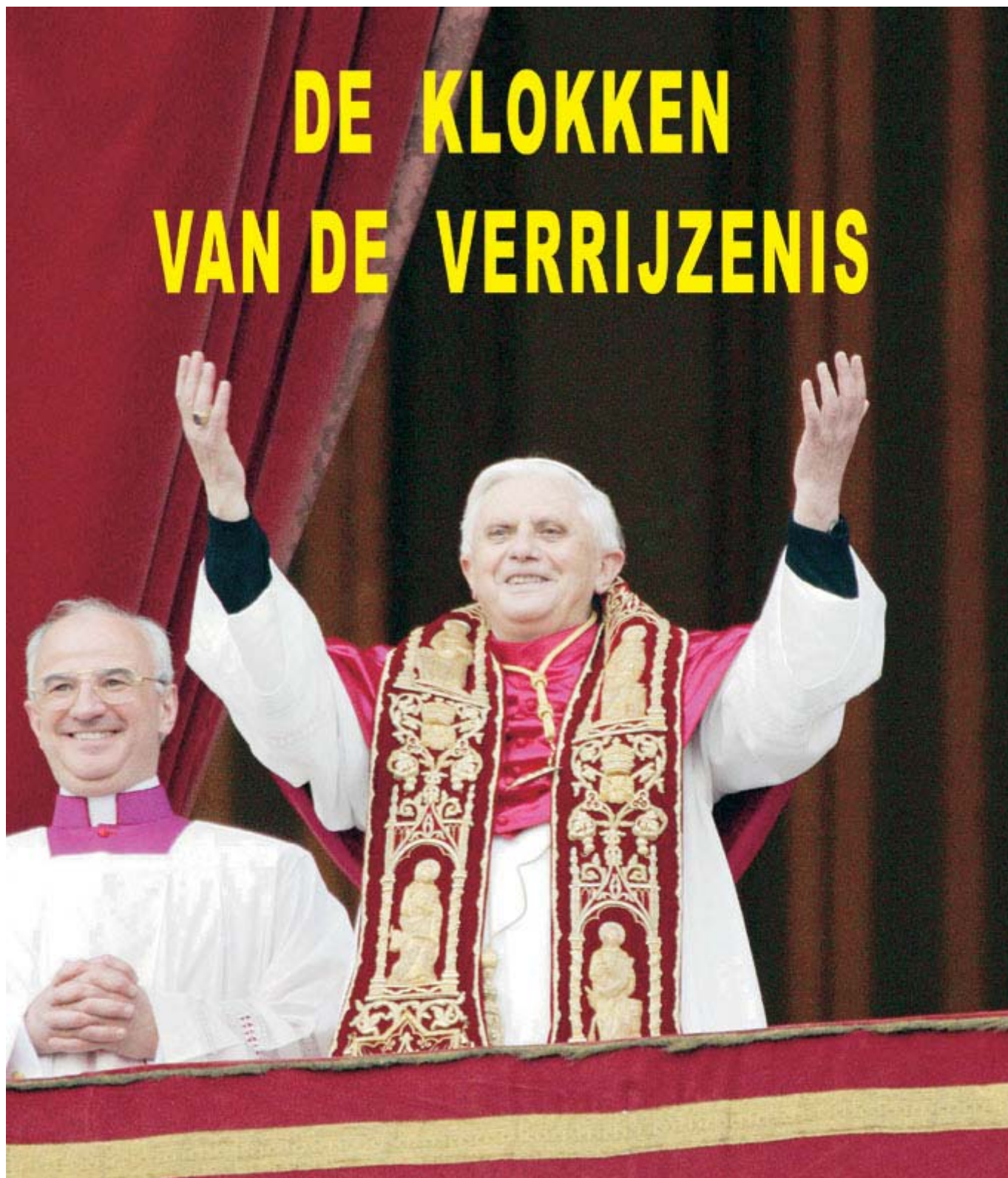
V.U.: E. GOVAERTS, POSTBUS 14, 2650 EDEGEM

NR. 15 S / SUPPLEMENT MEI-JUNI 2005

AFGIFTEKANTOOR: ANTWERPEN X

« Het gewicht van de verantwoordelijkheid dat nu op mijn schouders rust, is enorm. Maar het doorstaat geen vergelijking met de goddelijke kracht waarop ik mag rekenen. » (Benedictus XVI)

DE KLOKKEN VAN DE VERRIJZENIS

DE KLOKKEN VAN DE VERRIJZENIS

Met de witte rook die de verkiezing van de nieuwe Paus aankondigt, gaat het net als met de « *wolk, klein als een mensenhand* » die Elias zag opstijgen vanuit de zee en die het einde van de droogte in Israël aankondigde: « *Op korte tijd vulde de hemel zich met wolken, voortgejaagd door de wind, en er viel een massa regen* » (1 Kon. 18, 44-45).

In Rome werd de hemel op 19 april vervuld van het gebeier van de klokken van alle kerken, als antwoord op het gebons van de zware klok van de Sint-Pieter. Wij willen zonder aarzelen duidelijk maken hoezeer wij ons aansluiten bij al het goede dat er gebeurt in dienst van Christus en zijn Kerk, zonder het onmogelijke te vragen. Wij willen in ons hart terug de gevoelens tot leven wekken die de onze waren precies twintig jaar geleden, in 1985...

In november 1984 verscheen in het Italiaanse tijdschrift « *Jesus* » het verslag van een interview dat kardinaal Ratzinger, die nog maar drie jaar tevoren was benoemd tot prefect van de Congregatie voor de geloofsleer, in de loop van de zomer had toegestaan aan journalist Vittorio Messori. De titel van het artikel luidde: « **Waarom het geloof in crisis verkeert** » (« *Ecco perché la fede è in crisi* »). De kardinaal, die blijkbaar kort tevoren kennis had genomen van de tekst van het Derde Geheim van Fatima, was in dit interview opmerkelijk openhartig en uitte zijn diepe ongerustheid over de toestand van het katholiek geloof in de wereld. **Voor het eerst doorbrak een kerkvorst het valse optimisme dat sedert twee decennia – sedert het Tweede Vaticaans Concilie – vanuit Rome opgelegd werd.**

Een maand later verscheen de Franse vertaling van het artikel in « *La Contre-Réforme catholique* » (nr. 206, dec. 1984). Abbé de Nantes reageerde op het ophefmakend interview in een open brief aan de toenmalige prefect van de Congregatie voor de geloofsleer, die in nr. 207 van de CRC verscheen. Het is uit die open brief dat we volgende passages citeren; de tekst is zo actueel dat we enkel maar de aanspreking « *Eminentie* » hoeven te vervangen door « *Heilige Vader* ».

* * *

« *Zeer Heilige Vader*

« **Wij willen U in de eerste plaats “dank u” zeggen...** »

Ja, inderdaad, « *onze vreugde is niet geveinsd* » en wij delen ze met de Romeinen die massaal kwamen toelopen om U een triomf te schenken op de dag van uw uitverkiezing, en die luid applaudisseerden toen ze Uwe Heiligheid nederig hoorden verklaren, boven op de loggia van de Sint-Pieter, met een glimlach waaruit zowel emotie als eenvoud spraken:

« *Lieve zusters en broeders. Na de grote Paus Joannes-Paulus II hebben de heren kardinalen mij gekozen, een eenvoudige en nederige werker in de wijngaard van de Heer. Ik vind troost in het feit dat de Heer ook werkt en*

handelt met onvolmaakte instrumenten. Ik geef mij vooral over aan uw gebeden. Met de vreugde om de verrezen Heer, vertrouwend op zijn voortdurende bijstand, gaan wij nu verder. De Heer zal ons daarbij helpen en Zijn Allerheiligste Moeder, Maria, staat aan onze zijde. Ik dank u. »

Deze eerste woorden van Zijne Heiligheid Benedictus XVI hebben ons recht in het hart geraakt, want deze beeldspraak was één van de grondthema's in de dramatische oproep van abbé de Nantes aan kardinaal Ratzinger, twintig jaar geleden: « *Als de wijngaard van de Heer zijn stevige omheining had behouden, zou het everzwijn uit de bossen er dan even lelijk hebben kunnen huishouden?* » Zinspeling op de opening naar de wereld, ingeluid door Vaticanum II...

« **De Kerk, Heilige Vader, wordt gedefinieerd door het ware katholiek geloof.** Een staat bestaat alleen maar als hij een territorium heeft met duidelijk afgebakende grenzen en een soeverein, een staatshoofd, die er het algemeen welzijn van behartigt, de onafhankelijkheid ervan verdedigt en de goede innerlijke orde bewaakt. De Kerk, die een spirituele en universele realiteit is, heeft een definitie nodig die haar innerlijke samenhang geeft en grenzen, waardoor haar gelovigen onderscheiden worden van de vreemdeling of de uitgestotene. Deze essentiële, levensbelangrijke definitie is het katholiek geloof zoals het publiek wordt beleden. En de Kerk heeft ook een soeverein nodig, een instelling die teruggaat tot Christus, om de innerlijke eenheid gestalte te geven, te verdedigen en te bewaren tegen de gevaren van binnen en van buiten: de Opperherder... »

... die U geworden bent op dinsdag 19 april 2005, met een verrassende snelheid die gelijkenissen oproept met de unanimité waarmee Albino Luciani, uw voorganger zaliger gedachtenis, op de pauselijke troon gekozen werd op 26 augustus 1978, nauwelijks 24 uur na de aanvang van het Conclaaf en ook in vier stembeurten.

« *Wij danken u, omdat wij in uw woorden de plechtige bevestiging horen van de zuivere en volledige waarheid van onze katholieke dogma's en moraal, lijnrecht tegenover de verschrikkelijke dwalingen, ketterijen en geloofsafval die het leven van de Kerk over heel de aarde vergiftigen en zovele zielen in het verderf storten, ongestraft, onder onze ogen en sedert zovele jaren...* »

Wat deze dwalingen precies zijn, heeft Joseph kardinaal Ratzinger twintig jaar nadat abbé de Nantes deze open brief schreef nogmaals duidelijk onder woorden gebracht in zijn homilie tijdens de mis *Pro eligendo Pontifice*, aan de vooravond van het conclaaf: *sekten en vele filosofische en politieke strekkingen sinds de Verlichting – marxisme, liberalisme, atheïsme, agnosticisme, collectivisme, radicaal individualisme, syncretisme, vaag religieus mysticisme...*

« *Zover is het gekomen dat vele brave katholieken en eigenlijk het hele gelovige volk, slachtoffer van een*

onophoudelijke hersenspoeling, zich niet meer thuisvoelen in de Kerk... »

« Ik ken heel wat geestelijken, professoren en journalisten in de wereld, en vooral natuurlijk in mijn eigen land, die jaar in, jaar uit bezig zijn met het publiceren van artikels en boeken, met het geven van voordrachten en het inrichten van stages, sessies en congressen met altijd slechts één doel voor ogen: de vernietiging en ondermijning van het traditioneel geloof. Het is hun passie, hun obsessie en hun ambitie. Daarvoor betalen, promoten en verheerlijken ze mekaar. En zij gebruiken daarvoor de enorme materiële middelen waarover ook vandaag nog, en uitsluitend ten behoeve van hen, het kerkelijk apparaat beschikt. Alle machtsinstrumenten van de Kerk staan tot hun beschikking, en ze wenden die aan met één doel: de Kerk geselen, haar op fanatieke wijze vernietigen om haar nadien, zo zeggen zij, op een andere manier terug op te bouwen.

« Wij van onze kant, en dat is in alle bescheidenheid gezegd, wij vechten voor de verdediging van het geloof, voor het bewaren van de godsdienstigheid in de zielen en de traditie in de parochies en de huisgezinnen; wij proberen de jeugd te onderrichten. Sedert twintig jaar hebben wij geen vakantie meer, wij werken rusteloos, en toch worden wij overmand door de vaststelling dat ons labeur niets is in vergelijking met het ontzaglijke werk dat verzet zou moeten worden. Maar, paradoxaal genoeg, wij kunnen over geen enkel hulpmiddel van de Kerk beschikken, alles wordt ons afgenomen, verboden, voor ons op slot gedaan.

« Wij kunnen enkele zielen redden, rari Nantes in gurgite vasto, terwijl de grote groep van de “moorde-naars van het geloof”, zoals kardinaal Daniélou hen noemde – zonder hen evenwel ooit bij naam te noemen of hen te verontrusten – de zielen doden en massa's mensen naar de hel sturen die zij alleen maar “bekeerd” hebben om ze nog slechter te maken dan zichzelf zijn. Menselijkerwijze gesproken is het om wanhopig te worden. **Heilige Vader, de zielen gaan verloren...** »

« Hoe wilt U dan dat wij genoeg kunnen nemen met de verontschuldigen die U aanhaalt voor de domheid en de inertie, om niet te zeggen de laffe medeplichtigheid van onze bisschoppen in al het slechte dat gebeurt, en voor hun vijandigheid tegenover al wat goed is? Terwijl hun bisdommen in hun handen sterven! Zijn ze dan zo slecht gevormd, worden ze zo slecht geadviseerd en georiënteerd? Is hun keuze een vergissing? Worden ze te weinig of helemaal niet gesteund door Rome? Maar ondertussen wel geïnfilteerd en gedomineerd door vastberaden en actieve minderheden? Akkoord, maar dat neemt niet weg dat zij vrij zijn, fysiek én geestelijk. **En dus niet te verontschuldigen!** Zijn die zwakkelingen de Herders van Christus' kudde? In dat geval, zoals men bij U in Beieren zegt: Raus! Buiten! En dat men ons Herders volgens het Evangelie geeft, die de lammeren wegrukken uit de muil van de wolven en die, als het noodzakelijk is, hun leven geven voor hun volk... »

« In Rome slaapt men, terwijl de christenheid langzaam sterft. Ik geef de voorkeur aan München, waar U

DE STEENROTS

« Het lijkt alsof ik de woorden van Petrus hoor: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God”, en de plechtige bevestiging van de Heer: “Gij zijt Petrus, en op deze steenrots zal ik mijn Kerk bouwen. Aan u zal ik de sleutels van het Rijk der Hemelen geven.” Gij zijt de Christus! Gij zijt Petrus! Het lijkt alsof ik dit tafereel uit het Evangelie opnieuw beleef. Ik, als opvolger van Petrus, herhaal de woorden van de visser uit Galilea. Ik beluister geëmotioneerd de geruststellende belofte van de goddelijke Meester. **Het gewicht van de verantwoordelijkheid dat nu op mijn schouders rust, is enorm. Maar het doorstaat geen vergelijking met de goddelijke kracht waarop ik mag rekenen: “Gij zijt Petrus en op deze steenrots zal ik mijn Kerk bouwen.”** »

uit de homilie van Paus Benedictus XVI tijdens de H. Mis opgedragen in de Sixtijnse kapel op woensdag 20 april 2005.

mensen tot uw dienst had die zeer goed betaald werden en die dan ook ijverig en bekwaam waren, die voor U moesten werken zoals in een fabriek, volgens de geest en voor de doeleinden die U vooropgesteld had. Zó is het inderdaad dat men oorlog voert en de overwinning behaalt... »

« Op dit dramatische ogenblik, dat uitzonderlijk is omdat de dwaling zo algemeen is en de verspreiding ervan over de wereld totaal, is het wereldepiscopaat niet opgewassen tegen zijn taak. U bent het die dit zegt, en toch wil ik het niet volledig beamen. Velen zijn inderdaad minder dan niets, maar veel talrijker zijn zij – en ik geloof zelfs dat zij de grote meerderheid vormen – die méér waard zijn dan zij lijken te zijn en dan U zegt... »

De nagenoeg algemene consensus onder de kardinalen die tot uiting kwam tijdens het Conclaaf van 18 en 19 april bewijst dit ten overvloede: sommigen spreken van misschien wel 100 kiezers voor kardinaal Ratzinger op de 115!

« Hun echte overtuiging kennen wij pas als het hen op een dag toegelaten zou zijn, zoals aan U vandaag, of als zij zichzelf zouden toelaten te zeggen wat zij werkelijk denken, alle gehoorzaamheid en respect jegens de Paus een ogenblik daar gelaten. Want van hoe velen van hen zijn mij de uitlatingen ter ore gekomen, haast alle identiek, in verband met onze Katholieke Contra-reformatie en meer bepaald in verband met uw nederige dienaar: “Hij heeft gelijk, in alles, of in bijna alles. Maar waarom valt hij de Paus aan! En het Concilie! Spijtig toch...” Anders gezegd: abstractie gemaakt van de gehoorzaamheid en het respect, zijn deze bisschoppen het in hart en ziel eens met ons, met U... »

Het woord « Concilie » is gevallen...

« U hebt meegewerkt aan het Concilie, met de progressieve vleugel van de Europese experts. U wilt Vaticanum II een onfeilbaarheid geven die het niet heeft. Wanneer bij monde van Vittorio Messori de vox populi u wijst op de rampzalige vruchten ervan, verontschuldigt

u het Concilie. Het is niet de schuld van het Concilie ! En om Vaticanum II wit te wassen wijst u met een beschuldigende vinger naar de "Konzils-Ungeist" die volgens u de oorzaak is van al het kwaad. Maar wie heeft er ooit geprotesteerd tegen de macht van deze "boze geest van het Concilie" ? Wie heeft er ooit het initiatief genomen om hem te bekampen met open vizier, in Rome of elders ? Niemand ! Onvermijdelijk zult U als Groot-inquisiteur het proces van deze Ungeist aanhangig moeten maken op het Heilig Officie om het gevaar ervan te onderstrepen en de slachtoffers ervan te bevrijden... »

... en onvermijdelijk zult U dan moeten vaststellen, Heilige Vader, dat het Concilie zélf niet deugt, dat de teksten en constituties ervan naast uitstekende passages ook talrijke ketterijen en dwalingen bevatten die het vergif ervan uitmaken.

« Ondertussen predikt u een nieuw evenwicht tussen het nieuwe en het oude. Tussen de pessimisten die zeker ongelijk hebben en de optimisten die ongetwijfeld overdrijven hoopt u met de hulp van God op een gezond realisme om de huidige crisis te herleiden tot haar ware proporties en terug rust in de Kerk te brengen. »

Twintig jaren zijn voorbijgegaan. In de Kerk heerst nog altijd geen rust... tenzij de rust van het kerkhof !

Indrukwekkend is de smeekbede die abbé de Nantes hierna formuleert. Wat kunnen wij anders zeggen dan dat zijn gebed ten Hemel opgestegen is en aanhoord ?

« Wat een teken van God zou het zijn wanneer een Duitser, bekend om zijn enorme werkkraft, organisatie-talent en handelend optreden, in plaats van alleen maar zichzelf een immens werk op de hals te halen temidden van mensen die liever rustig boven op de dossiers gaan zitten, zich kan gaan bezighouden met het vertienvoudigen van de middelen en de werkinstrumenten, met het aanwerven van grote groepen ernstige mensen zoals hij, opdat de hele Kerk uiteindelijk terug een hoofd zou hebben, een groot verstand, een motor die haar bestuurt, controleert, op de hielen trapt en regeert "met een ijzeren roede"... om haar te verlossen van de verdrukking van zoveel zogenaamde bevrijders die misbruik maken van het Romeinse indutten om de Kerk aan zich te onderwerpen... »

Deze droom wordt nu mogelijk, met het pontificaat van Benedictus XVI !

« Is er dan binnen de heilige Roomse hiërarchie niet één enkele Herder meer die werkelijk wijs en dapper is, die zijn plicht doet, alleen maar zijn plicht – daarom nog niet heel zijn plicht, maar tenminste toch een deel van zijn plicht ?

« Als er één is die dit kan én moet doen, dat bent U het, Heilige Vader. Ik groet heel diep en nederig de man tot wie Christus vandaag spreekt om hem zijn weg aan te wijzen : "Voorwaar, voorwaar, ik zeg u : toen gij jong waart, deedt gij zelf uw gordel om en zijt gij gegaan waarheen ge zelf wilde. Maar wanneer ge oud zijt, zult ge uw handen uitstrekken, een ander zal u omgorden en

u brengen waar ge niet heen wilt. Neem uw kruis op en volg mij. Zo is het dat gij God moet verheerlijken." Ik groet in U degene die gisteren nog de taal van de wereld sprak en op wiens schouders Christus nu zijn zwaar Kruis legt, dat Hij u vraagt te dragen samen met Hem voor de "Verlossing-bevrijding" van zijn Kerk. U zult de apostel zijn die trouw is aan zijn Meester tot op Golgotha, ofwel de verrader. In gebed wachten wij op het vervolg van de gebeurtenissen, terwijl wij U vragen om ons te beschouwen als uw toegewijde en liefhebbende dienaren en zonen, in Jezus Christus en in Maria onze Onbevleete Moeder. »

abbé Georges de Nantes
januari 1985

* * *

Na de H. Mis die het Conclaaf afsloot en die geconcelebreerd werd door alle kiesgerechtigde kardinalen in de Sixtijnse kapel, begaf Benedictus XVI zich naar het paleis van het H. Officie. Dat biedt onderdak aan de Congregatie voor de geloofsleer, waarvan kardinaal Ratzinger prefect was sinds november 1981 tot aan de dood van Joannes-Paulus II. Hij richtte tot zijn voormalige medewerkers volgende woorden, die over hun hoofden lijken gegaan te zijn maar die ons recht in het hart raken, omdat ze een antwoord vormen op de oproep van abbé de Nantes van twintig jaar geleden :

« Zelfs nu kan ik nog niet geloven dat ik met deze nieuwe functie bekleed ben. Het is een beetje zoals toen de Heer tegen Petrus zei : "Op een dag zult ge verplicht worden te gaan waarheen ge niet wilt gaan..." »

Voorteken ? Wie leeft, zal zien.

broeder Bruno van Jezus
op het feest van Sint-Joris, 23 april 2005

... EN VATICANUM III ?

Op de Franse televisiezender France 1 interviewde een reporter Mgr. Vingt-Trois, de nieuwe aartsbisschop van Parijs in opvolging van kardinaal Lustiger :

– Uw oordeel, uw eerste indruk, een paus van 78 jaar : een overgangspaus of één om het werk van Joannes-Paulus II verder te zetten ?

– Men moet geen profeet zijn om te kunnen voorspellen dat dit pontificaat geen 20 jaar zal duren. Maar ik denk dat Joannes XXXIII tot paus gekozen is op 77 jaar om niets te doen na het lange pontificaat van Pius XII ; en precies hij heeft Vaticanum II ingezet. Ik denk dus dat we ook hier geen slaaf mogen zijn van ons denken in categorieën en onze cultus van het jong-zijn.

– En in dit geval, kunnen we ons verwachten aan een Vaticanum III ?

– Dat weet ik niet.

– Alles is mogelijk ?

– Alles is mogelijk. **Hij is het die zal beslissen.**